

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΔΑΣΟΣ όπου τα νεκρά δέντρα δεν προσφέρουν το παραμικρό καταφύγιο, η Νένα Μπρκ Λάρσεν τρέχει.

Δεκαεννιά χρονών, τρέμει ολόκληρη με το μικρό, σκισμένο εσώρουχό της, τα ξυπόλυτα πόδια της σκοντάφτουν στην κολλώδη λάσπη.

Σκεβρωμένες ρίζες επιχειρούν να αρπάξουν τους αστραγάλους της, μυτερά κλαδιά σκίζουν τα ωχρά, πανικόβλητα χέρια της. Πέφτει, σέρνεται στα τέσσερα, παλεύει να ξεφύγει από τις απαίσιες υγρές ρεματιές, προσπαθεί να σταματήσει τα δόντια της που κροταλίζουν, να σκεφτεί, να ελπίσει, να κρυφτεί.

Ένα φωτεινός Κύκλωπας την ακολουθεί, σαν κυνηγός στο κατόπι τραυματισμένου ελαφιού. Κινείται αργά, ακολουθώντας μια τεθλασμένη πορεία, πλησιάζει, διασχίζει την ερημιά του Πίνσεσκοβεν, περνά μέσα από το Δάσος της Πεντηκοστής.

Γυμνοί, ασημόχρωμοι κορμοί υψώνονται μέσα από τη στέρφα γη, σαν μέλη πανάρχαιων πτωμάτων, αγκυλωμένων για πάντα στους ύστατους σπασμούς τους.

Δεύτερη πτώση, ακόμη χειρότερη. Το έδαφος χάνεται από κάτω, και μαζί του και τα πόδια της. Προσπαθώντας μάταια να πιαστεί από κάπου, φωνάζοντας από τον πόνο και την απόγνωση, η κοπέλα τσακίζεται στο λερό παγωμένο χαντάκι, συγκρούεται με πέτρες και κορμούς, κολυμπάει ανάμεσα σε κοφτερά και σκληρά χαλίκια, νιώθει το κεφάλι και τα χέρια, τους αγκώνες και τα γόνατά της να γδέρνονται πάνω στο τραχύ, αόρατο έδαφος που παραμονεύει από κάτω.

Το τόσο κρύο νερό, ο φόβος, η παρουσία του κάπου εκεί κοντά...

Παραπατώντας, πασχίζοντας να πάρει ανάσα, καταφέρνει να βγει

από το βούρκο, σκαρφαλώνει στην όχθη, σωριάζει το γυμνό, γδαρμένο και αιμόφυρτο κορμί της πάνω στο βαλιτώδες έδαφος ψάχνοντας κάποια πατήματα στη λάσπη, που τρυπώνει υγρή ανάμεσα στα δάχτυλα των ποδιών της.

Στην κορυφή μπροστά της βρίσκει ένα δέντρο. Τα λιγοστά εναπομείναντα φύλλα του φθινοπώρου αγγίζουν το πρόσωπό της. Ο κορμός είναι μεγαλύτερος απ' ό,τι οι άλλοι τριγύρω, και καθώς τα χέρια της πλέκονται γύρω του, φαντάζεται τον Τάις, τον πατέρα της, έναν αληθινό γίγαντα, σιωπηλό, βλοσυρό, ένα αμετακίνητο και στωικό ανάχωμα απέναντι στον έξω κόσμο.

Αρπάζει το δέντρο, το αγκαλιάζει όπως αγκάλιαζε κάποτε εκείνον. Η δύναμή του ήταν και δική της δύναμη, η δική της δύναμη δική του. Τίποτα περισσότερο δε χρειάστηκε ποτέ, ούτε επρόκειτο να χρειαστεί.

Από τον απέραντο ουρανό πέφτει ένα χαμηλό, μακρόσυρτο κλαψούρισμα. Τα έντονα, πανίσχυρα φώτα ενός αεροπλάνου που ξεφεύγει από τα δεσμά της βαρύτητας αφήνει πίσω του το Κάστρουπ, αφήνει πίσω του τη Δανία. Η εμφάνιση του μεταλλικού φυγά ζαλίζει και τυφλώνει. Στο ανελέητο φως, τα δάχτυλα της Νένα Μπικ Λάρσεν ξεστρατίζουν, αγγίζουν το πρόσωπό της. Νιώθουν την πληγή που εκτείνεται από το αριστερό της μάτι σε ολόκληρο το μάγουλο, τραχιά, ανοιχτή, ματωμένη.

Τον μυρίζει, τον αισθάνεται. Πάνω της. Μέσα της.

Μέσα σε όλο εκείνο τον πόνο, μέσα από το φόβο, ένα καυτό και απρόσμενο κύμα οργής ξεσπά.

Είσαι κόρη του Τάις Μπικ Λάρσεν.

Όλοι αυτό έλεγαν, όποτε τους έδινε την αφορμή.

Είσαι η Νένα Μπικ Λάρσεν. Κόρη του Τάις και της Περνίλε, και θα ξεφύγεις από το τέρας που ξεπρόβαλε μέσα από τα σκοτάδια και σε κυνηγά στο Δάσος της Πεντηκοστής, στα όρια της πόλης όπου, λίγα αλλά ατελείωτα χιλιόμετρα μακριά, βρίσκεται εκείνο το ζεστό, ασφαλές μέρος που ονομάζεται σπίτι.

Σηκώνεται και στηρίζεται γερά πάνω στο δέντρο, όπως έκανε κάποτε με τον πατέρα της, φέρνει τα χέρια της γύρω από τον ασημένιο κορμό που ξεφλουδίζει, το βρεγμένο της εσώρουχο είναι λερωμένο από χώματα και αίμα, τρέμει, βουβή, προσπαθώντας να πείσει τον εαυτό

της ότι η σωτηρία βρίσκεται μπροστά της, πέρα από τα όρια του σκοτεινού δάσους όπου τα νεκρά δέντρα δεν προσφέρουν το παραμικρό καταφύγιο.

Μια λευκή δέσμη περνά και πάλι από πάνω της. Δεν είναι ο φωτεινός χείμαρρος που πηγάζει μέσα από την κοιλιά του αεροσκάφους έτσι όπως πετά πάνω από αυτό τον ερημότοπο, σαν πελώριος μηχανικός άγγελος που αναζητά ήσυχα κάποια χαμένη ψυχή για να τη λυτρώσει.

Τρέξε, Νένα, τρέξε, ακούγεται μια φωνή.

Τρέξε, Νένα, τρέξε, σκέφτεται.

Πλέον, η δέσμη του φακού έχει εστιάσει πάνω της, εκείνος ο ανελέητος Κύκλωπας. Έφτασε εδώ.

2

Δευτέρα, 3 Νοεμβρίου

«ΕΚΕΙ ΠΙΣΩ ΕΙΝΑΙ», δήλωσε ο αστυνομικός. «Τη βρήκε ένας άστεγος».

Εφτά και μισή το πρωί. Σκοτάδια ακόμη, με τη βροχή να πέφτει, σχηματίζοντας ευθείες, παγωμένες γραμμές. Η υπαστυνόμος του Τμήματος Ανθρωποκτονιών Σάρα Λουντ στεκόταν στο υπόστεγο του βρόμικου κτιρίου κοντά στις αποβάθρες παρακολουθώντας τους ένστολους να αποκλείουν την περιοχή με ταινία.

Ο τελευταίος τόπος εγκλήματος που θα έβλεπε στην Κοπεγχάγη. Κι έπρεπε να είναι φόνος. Και μάλιστα γυναίκας.

«Το κτίριο είναι άδειο. Ελέγχουμε την πολυκατοικία απέναντι».

«Πόσων χρονών είναι;» ρώτησε η Λουντ.

Ο αστυνομικός, τον οποίο ελάχιστα γνώριζε, ανασήκωσε τους ώμους του κι ύστερα σκούπισε τη βροχή από το πρόσωπό του με το μπράτσο του.

«Γιατί ρωτάς;»

Επειδή είδα έναν εφιάλτη, ήθελε να απαντήσει. Έναν εφιάλτη που την ξύπνησε στις έξι και μισή το ίδιο πρωί, που την έκανε να πεταχτεί ουρλιάζοντας, μόνη στο κρεβάτι. Όταν σηκώθηκε, ο Μπενγκτ, ο ευγενι-

κός, στοργικός, ήρεμος Μπενγκτ, περιδιάβαινε ήσυχα το χώρο, πακετάροντας κάποια τελευταία πράγματα. Ο Μαρκ, ο γιος της, κοιμόταν του καλού καιρού μπροστά στην τηλεόραση που είχε στο δωμάτιό του, ούτε που σάλεψε όταν η Σάρα, πολύ προσεκτικά, έριξε μια ματιά. Το ίδιο βράδυ οι τρεις τους θα έπαιρναν την πτήση με προορισμό τη Στοκχόλμη. Μια καινούρια ζωή σε μια άλλη χώρα. Μια αλλαγή, χωρίς επιστροφή.

Η Σάρα Λουντ ήταν τριάντα οχτώ ετών, σοβαρή γυναίκα που διαρκώς παρατηρούσε τον κόσμο ολόγυρά της κι ούτε μια φορά τον εαυτό της. Ξεκινούσε την τελευταία της μέρα στην αστυνομία της Κοπεγχάγης. Γυναίκες σαν κι αυτή δεν έβλεπαν επιφύλακτες, δεν τρώμαζαν μέσα στη νύχτα, δε διέκριναν φευγαλέα εικόνες ενός τρομαγμένου νεανικού προσώπου το οποίο θα μπορούσε κάποτε, μια φορά κι έναν καιρό, να ήταν το δικό της.

Αυτά τα παιχνίδια του μυαλού ήταν για άλλους.

«Δε χρειάζεται να απαντήσεις», είπε ο αστυνομικός, αντιμετωπίζοντας συνοφρυωμένος τη σιωπή της, καθώς ανασήκωνε την ερυθρόλευκη ταινία και τη συνόδευε στη συρτή μεταλλική πόρτα. «Ένα πράγμα θα σου πω. Πρώτη μου φορά αντικρίζω τέτοιο θέαμα».

Της έδωσε ένα ζευγάρι μπλε γάντια, την κοίταξε να τα φορά κι έπειτα έγειρε με τον ώμο πάνω στο σκουριασμένο μέταλλο. Η πόρτα άνοιξε, σκούζοντας σαν βασανισμένη γάτα.

«Έρχομαι σε ένα λεπτό», την ενημέρωσε.

Η Λουντ δεν περίμενε, προχώρησε όπως έκανε πάντοτε, μόνη της, παρατηρώντας τα πάντα ολόγυρά της, έχοντας ορθάνοιχτα τα φωτεινά μάτια της, κοιτάζοντας αδιάκοπα.

Για κάποιο λόγο, ο αστυνομικός έκλεισε την πόρτα αμέσως μόλις πέρασε η Λουντ μέσα, τόσο γρήγορα ώστε η γάτα έσκουξε μία οκτάβα ψηλότερα απ' ό,τι πριν. Ύστερα σώπασε, καθώς ο μεταλλικός κρότος από το βαρύ σίδερο εγκλώβισε πίσω του την γκρίζα μέρα.

Μπροστά εκτεινόταν ένας κεντρικός διάδρομος και μια αίθουσα που έμοιαζε με αποθήκη κρεάτων, ενώ από τα δοκάρια της οροφής κρέμονταν γάντζοι. Εκεί ψηλά υπήρχε μία μόνο σειρά από λάμπες.

Το τσιμεντένιο δάπεδο ήταν νοτισμένο και γυαλιστερό. Κάτι κινούνταν στις σκιές στο βάθος, ταλαντευόταν νωχελικά, σαν γιγάντιο εκκρεμές.

Ακουστήκε ο ξερός ήχος ενός αόρατου διακόπτη που κατέβαινε και την επόμενη στιγμή ο χώρος βυθίστηκε στο σκοτάδι, όπως ήταν το υπνοδωμάτιο εκείνο το πρωί, όταν ένα βάνουσο, απρόσκλητο όνειρο την έκανε να τιναχτεί από τον ύπνο της.

«Φώτα!» φώναξε η Λουντ.

Η φωνή της αντήχησε στην κατασκότεινη και άδεια κοιλιά του κτιρίου.

«Φώτα, παρακαλώ».

Απόλυτη σιωπή. Ήταν έμπειρη αστυνομικός, θυμόταν καθετί που έπρεπε να έχει μαζί της, εκτός από το όπλο, το οποίο πάντοτε έμοιαζε να τρυπώνει στη σκέψη της σαν υστερόγραφο.

Πάντως, είχε το φακό μαζί της, καλά τοποθετημένο στη δεξιά της τσέπη, οπότε τον έβγαλε και τον κράτησε έτσι όπως συνηθίζουν οι αστυνομικοί: με το δεξί χέρι σχεδόν τεντωμένο, τον καρπό γερμένο ελαφρά προς τα πίσω, τη δέσμη να σημαδεύει ευθεία μπροστά, στοχεύοντας σε σημεία που άλλοι δεν κοιτάζουν.

Ο φακός και η Λουντ ξεκίνησαν το κυνήγι τους. Κουβέρτες, σκόρπια ρούχα, δύο πατικωμένα κουτάκια αναφυκτικού, ένα άδειο πακέτο προφυλακτικά.

Τρία βήματα και μετά σταμάτησε. Δίπλα στο δεξιό τοίχο, στο σημείο όπου συναντούσε το δάπεδο, λίκνιζε κάποιο υγρό, άλικο και δύσοσμο, ενώ δύο οριζόντιες γραμμές εκτεινόταν κατά μήκος του ξεφλουδισμένου τσιμέντου, ίχνη που έμοιαζαν με εκείνα τα οποία άφηνε ένα πτώμα όταν σερνόταν στο πάτωμα.

Η Λουντ έφερε το χέρι της στην τσέπη, έβγαλε το πακέτο με τις τσίχλες νικοτίνης και έριξε μία στο στόμα της.

Δεν ήταν μονάχα η Κοπεγχάγη που θα άφηνε πίσω της. Είχε και το τοιγάρο μια θέση σ' εκείνη τη λίστα.

Έσκυψε και άγγιξε με το γαντοφορεμένο δείκτη της την κολλώδη λίμνη, τον έφερε στη μύτη της και μύρισε.

Τρία ακόμη βήματα και βρέθηκε μπροστά σε ένα τσεκούρι ξυλοκόπου, με λαβή καθαρή και γυαλιστερή, σαν να είχε αγοραστεί από κά-

ποιο κατάστημα την προηγούμενη μέρα. Ακούμπησε δύο δάχτυλα μέσα στη λίμνη του κόκκινου υγρού που είχε σχηματιστεί γύρω από τη λεπίδα, το έτριψε, το μύρισε και σκέφτηκε.

Δε θα συνήθιζε ποτέ τη γεύση τούτης της τσίχλας. Η Λουντ προχώρησε.

Εκείνο το εκκρεμές μπροστά της είχε αρχίσει να ξεπροβάλλει πιο καθαρά. Ταλαντευόταν αργά. Ένας μουσαμάς βιομηχανικής χρήσης, τόσο λερωμένος με αίματα ώστε έμοιαζε σαν σάβανο σφαγμένου ζώου.

Αυτό όμως που υπήρχε μέσα του είχε ένα γνώριμο, ανθρώπινο σχήμα.

Η Λουντ άλλαξε θέση στο φακό, τον έφερε κοντά στη μέση της, σημάδεψε τη δέσμη του προς τα πάνω, έλεγξε το υλικό, ψάχνοντας μια άκρη για να το πιάσει.

Ο μουσαμάς έπεσε με μια γρήγορη κίνηση κι αυτό που κρυβόταν από κάτω ταλαντεύτηκε ελαφρά στο φως του φακού. Το άψυχο πρόσωπο που φανέρωσε η δέσμη ήταν αντρικό, το στόμα παγωμένο σε σχήμα Ο. Μαύρα μαλλιά, ροδαλή σάρκα κι ένα τερατώδες πλαστικό πέος σε στύση να στέκει περήφανο. Και πάνω στο κεφάλι ένα ζωηρόχρωμο μπλε κράνος των Βίκινγκς, με ασημένια κέρατα και χρυσαφένιες πλεξούδες που κρέμονταν.

Η Λουντ έγειρε το κεφάλι στο πλάι και, για να τους κάνει το χατίρι, χαμογέλασε.

Δεμένο πάνω στο στήθος της φουσκωτής κούκλας υπήρχε ένα σημείωμα: *Ευχαριστούμε, αφεντικό, για επτά σπονδαία χρόνια. Τα παιδιά.*

Γέλια ακούστηκαν από τις σκιές.

Τα παιδιά.

Καλή φάρσα. Αν και θα μπορούσαν να είχαν χρησιμοποιήσει αληθινό αίμα.

Το Πολίτιγκαρντεν, το αρχηγείο της αστυνομίας. Μουντό και τετράγωνο εξωτερικά, το εσωτερικό έβγαζε σ' ένα στρογγυλό προαύλιο. Κλασικού ρυθμού κίονες σχημάτιζαν ένα σκιερό περιστύλιο περιμετρικά του χώρου. Μέσα, ελικοειδείς σκάλες οδηγούσαν σε δαιδαλώδεις διαδρόμους επενδυμένους με ραβδωτό μαύρο μάρμαρο, το οποίο εκτεινόταν

κατά μήκος του τέλειου κύκλου, σαν πετρωμένες φλέβες. Της είχε πάρει τρεις μήνες μέχρι να καταφέρει να προσανατολιστεί σε αυτό το σκοτεινό, λαβυρινθώδες συγκρότημα. Ακόμη και τώρα, κάποιες φορές, χρειαζόταν να καταβάλλει προσπάθεια προκειμένου να συνειδητοποιήσει πού ακριβώς βρισκόταν.

Το Τμήμα Ανθρωποκτονιών στεγαζόταν στο δεύτερο όροφο, στη βορειοανατολική πλευρά του κτιρίου. Η Λουντ βρισκόταν στο γραφείο του Μπούχαρτ, φορώντας το κράνος των Βίκινγκς, ακούγοντας τα αστεία τους, ανοίγοντας τα δώρα τους, χαμογελώντας, παραμένοντας σιωπηλή κάτω από τα χαρτονένια κέρατα και τις χρυσαφένιες πλεξούδες.

Ύστερα τους ευχαρίστησε και πήγε στο γραφείο της, άρχισε να μαζεύει τα πράγματά της. Δεν υπήρχε χρόνος για συγκινήσεις. Χαμογέλασε αντικρίζοντας τη φωτογραφία του Μαρκ, που είχε σε μια κορνίζα πάνω στο γραφείο. Τραβηγμένη πριν από τρία χρόνια, όταν ο γιος της ήταν εννιά χρονών, πολύ πριν κάνει την εμφάνισή του στο σπίτι μ' εκείνο το γελοίο σκουλαρίκι. Πριν –οριακά– από το διαζύγιο. Στην πορεία εμφανίστηκε ο Μπενγκτ, φέρνοντας τον πειρασμό μιας ζωής στη Σουηδία, πέρα από τα μαύρα, παγωμένα νερά του Όρεσουντ.

Ο μικρός Μαρκ, αγέλαστος τότε, όπως και τώρα. Αυτό θα άλλαζε στη Σουηδία. Όπως και όλα τα άλλα.

Η Λουντ έριξε μέσα σε ένα χαρτόκουτο ό,τι υπήρχε πάνω στο γραφείο της, τις τσιχλες νικοτίνης, που θα έφταναν για τρεις μήνες, τα στίλλο και την ξύστρα σε σχήμα λονδρέζικου λεωφορείου, και στη συνέχεια έβαλε πάνω πάνω τη φωτογραφία του Μαρκ.

Η πόρτα άνοιξε κι ένας άντρας μπήκε μέσα.

Γύρισε, τον ζύγισε με το βλέμμα, έτσι όπως έκανε πάντα. Ένα τσιγάρο κρεμόταν από την άκρη του στόματός του. Τα μαλλιά του ήταν κοντά, το πρόσωπό του αυστηρό. Μεγάλα μάτια, μεγάλα αφτιά. Ρούχα φτηνά και κάπως υπερβολικά νεανικά για έναν άντρα με τον οποίο δεν πρέπει να είχαν και τόσο μεγάλη διαφορά ηλικίας. Κουβαλούσε ένα χαρτόκουτο, παρόμοιο με το δικό της. Η Λουντ διέκρινε εκεί μέσα ένα χάρτη της Κοπεγχάγης, μια μίνι μπασκέτα, από εκείνες που στερεώνονται στον τοίχο, ένα αυτοκινητάκι-περιπολικό κι ένα ζευγάρι ακουστικά.

«Το γραφείο της Λουντ ψάχνω», είπε ο άντρας, με το βλέμμα στραμ-

μένο στο κράνος των Βίκινγκς που έστεκε πάνω στα καινούρια χιονοπέδιλα που της είχαν χαρίσει ενώ έπαιρναν το πρωινό τους.

«Εγώ είμαι».

«Γιαν Μάγερ. Έτσι είναι η στολή σε τούτα τα μέρη;»

«Πηγαίνω στη Σουηδία».

Η Λουντ πήρε στα χέρια την κούτα με τα πράγματά της και οι δυο τους χόρεψαν κάπως αμήχανα ο ένας γύρω από τον άλλο καθώς εκείνη προσπαθούσε να φτάσει στην πόρτα.

«Για όνομα του Θεού... Γιατί;» ρώτησε ο Μάγερ.

Η Λουντ ακούμπησε κάτω την κούτα, τράβηξε προς τα πίσω τα μακριά ατίθασα καστανά μαλλιά της, προσπάθησε να σκεφτεί αν είχε ξεχάσει κάτι σημαντικό.

Εκείνος έβγαλε το στεφάνι με το διχτάκι, κοίταξε τον τοίχο.

«Κι η αδερφή μου κάτι παρόμοιο έκανε», σχολίασε ο Μάγερ.

«Δηλαδή;»

«Δεν μπορούσε να κρατήσει τη ζωή της σε μια σειρά εδώ, οπότε πήγε κι έμεινε στο Μπόρνχολμ μαζί με έναν τύπο». Ο Μάγερ έστησε το διχτάκι πάνω από την αρχιεοθήκη. «Καλό παιδί. Δεν τους βγήκε».

Η Λουντ απηύδισε με τα μαλλιά της, έβγαλε ένα λαστιχάκι από την τσέπη της και τα έπασε αλογοουρά.

«Γιατί;»

«Παραήταν απομονωμένα. Έρημο νησί, βλέπεις. Κόντεψε να τους στρίψει, άκουγαν αγελάδες να κλάνουν όλη τη μέρα». Έβγαλε ένα ποτήρι μπίρας από κασσίτερο και βάλθηκε να το περιεργάζεται. «Εσύ πού πηγαίνεις;»

«Στη Σιγκτούνα».

Ο Μάγερ έμεινε εντελώς ακίνητος και την κοίταζε αμίλητος.

«Είναι κι αυτό πολύ απομονωμένο μέρος», πρόσθεσε η Λουντ.

Ο Μάγερ τράβηξε μια γερή τζούρα από το τοιγάρο του κι έβγαλε μέσα από την κούτα μια μπάλα ποδοσφαίρου, παιδικού μεγέθους. Ύστερα ακούμπησε το περιπολικό πάνω στο γραφείο και, μηχανικά, το πήγαινε πέρα δώθε. Έτσι όπως κινούνταν οι ρόδες, ο μπλε φάρος ζωντάνεψε και μια μικρή σειρήνα άρχισε να ουρλιάζει.

Εξακολουθούσε να παίζει με το κουρδιστό αυτοκινητάκι όταν μπήκε στο δωμάτιο ο Μπούχαρτ, κρατώντας ένα χαρτί.

«Γνωριστήκατε», είπε ο γενικός επιθεωρητής. Δεν ήταν ερώτηση.

Ο διοικητής άντρας που θύμιζε πολυαγαπημένο θείο, δίπλα στον οποίο είχε καθίσει η Λουντ κατά τη διάρκεια του πρωινού, είχε εξαφανιστεί.

«Είχαμε τη χαρά...» έκανε η Λουντ.

«Μόλις λάβαμε αυτό». Ο Μπούχαρτ τής έδωσε το έντυπο της αναφοράς. «Αν δεν προλαβαίνεις γιατί έχεις να μαζέψεις...»

«Προλαβαίνω», βιάστηκε να πει η Λουντ. «Έχω μία ολόκληρη μέρα».

«Ωραία», είπε ο Μπούχαρτ. «Γιατί δεν παίρνεις τον Μάγερ μαζί σου;»

Ο άντρας με το χαρτόκουτο έσβησε το τσιγάρο του και ανασήκωσε τους ώμους.

«Τακτοποιεί τα πράγματά του», είπε η Λουντ.

Ο Μάγερ άφησε το αυτοκινητάκι, έπιασε την μπάλα και την γκέλαρε πάνω στο μπράτσο του.

Χαμογέλασε πλατιά. Έμοιαζε διαφορετικός, περισσότερο ανθρωπίνος, περισσότερο ολοκληρωμένος έτσι.

«Πάντα υπάρχει χρόνος για τη δουλειά».

«Καλή αρχή», του ευχήθηκε ο Μπούχαρτ. Η φωνή του είχε μια υποψία έντασης. «Θα μου άρεσε αυτό, Μάγερ, και είμαι βέβαιος ότι θα άρεσε και σε σένα».

Με το παράθυρο κατεβασμένο, από τη θέση του συνοδηγού, η Λουντ παρατηρούσε το Κάλβεμποντ Φέλεντ. Δεκατρία χιλιόμετρα νότια της πόλης, κοντά στη θάλασσα. Ήταν ένα φωτεινό, ανέφελο πρωινό, μετά από μια δυο μέρες βροχής. Πιθανότατα ο καιρός δε θα συνέχιζε να είναι τόσο καλός για πολύ. Ένας επίπεδος βαλτότοπος, κίτρινα χορτάρια και χαντάκια εκτεινόταν ως εκεί που έφτανε το μάτι, ενώ στα δεξιά υπήρχε ένα δάσος φυλλοβόλων. Η αμυδρή μυρωδιά της θάλασσας και, πιο κοντά, η αποφορά βρεγμένης, σαπρής βλάστησης. Υγρασία στην ατμόσφαιρα, θερμοκρασίες κοντά στον παγετό. Σημάδια ενός βαρύ, κρύου χειμώνα που σίμωνε.

«Δεν επιτρέπεται να έχεις όπλο; Ούτε να προχωράς σε συλλήψεις; Καμιά κλήση θα μπορείς να κόβεις τουλάχιστον;»

Ένας πολίτης που είχε βγάλει νωρίς το πρωί το σκύλο του βόλτα είχε εντοπίσει κάποια γυναικεία ρούχα σε μια έρημη έκταση κοντά σ' ένα κομμάτι δασωμένης γης, εκεί όπου μερικές ασημόχρωμες σημύδες σχηματίζουν το Πίνσοεσκοβεν. Το Δάσος της Πεντηκοστής.

«Πρέπει να είσαι Σουηδός για να έχεις το δικαίωμα να προβαίνεις σε συλλήψεις. Άρα, δεν...» Η Λουντ ευχήθηκε να μην είχε απαντήσει στις ερωτήσεις του. «Έτσι λειτουργεί το σύστημα».

Ο Μάγερ μπούκωσε μια χούφτα πατατάκια στο στόμα του, ύστερα έκλεισε το σακουλάκι μέσα στη γροθιά του και το πέταξε στο δάπεδο. Οδηγούσε σαν έφηβος, υπερβολικά γρήγορα, χωρίς να τον ενδιαφέρει ιδιαίτερα τι έκαναν οι άλλοι.

«Το παιδί σου τι γνώμη έχει;»

Η Λουντ κατέβηκε, δε γύρισε να κοιτάξει αν την ακολούθησε.

Δίπλα στο εύρημα στεκόταν ένας δικός τους ντετέκτιβ με πολιτικά, την ώρα που ένας ένστολος προχωρούσε ανάμεσα στα χορτάρια κλοτσώντας τις σχεδόν ξεραμένες συστάδες. Ιδού τα στοιχεία που είχαν: ένα βαμβακερό εμπριμέ μπλουζάκι, από εκείνα που θα φόραγε ίσως μια έφηβη. Μια κάρτα μέλους από κάποιο βιντεοκλάμπ. Και τα δύο βρίσκονταν μέσα σε διάφανες πλαστικές θήκες. Το μπλουζάκι είχε λεκέδες αίματος πάνω του.

Η Λουντ έκανε μια στροφή τριακοσίων εξήντα μοιρών, τα μεγάλα και λαμπερά μάτια της αναζητούσαν κάτι, όπως έκαναν πάντοτε.

«Ποιοι έρχονται εδώ;» ρώτησε τον ένστολο.

«Στη διάρκεια της μέρας, νηπιαγωγεία για εκδρομή στη φύση. Τη νύχτα, πόρνες από την πόλη».

«Κοίτα μέρος για να κάνουν πιάτσα», σχολίασε ο Μάγερ. «Πού χάθηκε ο ρομαντισμός στην εποχή μας; Όχι, σε ρωτώ».

Η Λουντ εξακολουθούσε να διαγράφει με αργές κινήσεις κύκλο γύρω από τον άξονά της.

«Πότε αφέθηκαν εδώ αυτά τα αντικείμενα;»

«Χθες. Την Παρασκευή δεν υπήρχαν. Είχε έρθει ένα σχολείο εκδρομή εδώ. Θα τα είχαν δει».

«Κανένα τηλεφώνημα; Κάποια αναφορά από νοσοκομείο;»

«Τίποτα».

«Δεν έχουμε ιδέα ποια είναι;»